

15/12 Prædiken til 3. søndag i advent 2019. Lukas 1,67-80.

Det er blevet 3. søndag i advent, og vi fejrer Luciagudstjeneste her i Orte Kirke. Med lys. Vores unge konfirmander bærer lys og sang ind til os i kirken. Det passer så flot med teksten fra Lukasevangeliet, som vi lige har hørt. For i dén tekst hedder det, at

"Solopgangen fra det høje vil besøge os for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, og lede vore fødder ind på fredens vej".

Det er julens lys, der er på vej, her i adventstidens mørke. Man kalder denne tekst for "Zakarias' Højsang". Zakarias var far til Johannes Døberen. Johannes Døberen var dén, der skulle bane vejen for Jesus. Zakarias' kone Elisabeth havde født sin søn Johannes i en meget høj alder, og det syntes alle, var et mirakel i sig selv. Det syntes Zakarias også, så han blev i første omgang helt stum og kunne ikke sige en lyd. Det var skik, at en dreng skulle have et navn, allerede 8 dage gammel – og at det var drengens far, der skulle bestemme og udsige navnet i offentlighed. Men – far Zakarias var blevet stum. Så måtte mor Elisabeth jo gøre det. Meget usædvanligt. Men hun sagde højt og tydeligt: "Han skal hedde Johannes". "Det var da et mærkeligt navn", sagde de, der stod rundt omkring. "Hvorfor skal han ikke hedde Zakarias, ligesom sin far"?

"Nej – han skal hedde Johannes". Og sådan blev det.

Navnet Johannes kommer af et ord, der betyder "Herren er nådig" eller "Herren har handlet nådigt". Og det må man jo sige, fordi hans mor og far var oppe i årene, før de fik ham. Der er mange af de navne, vi også bruger i dag, der betyder noget bestemt, og en del stammer fra Bibelen. Og pigenavne har selvfølgelig samme betydning som de drengenavne, de ligner, og man kan hedde Johanne, og så har Herren også været nådig! Johannes Døberen var fætter til Jesus. Hans mor Elisabeth var slægtning med Maria, Jesu mor. Johannes har fødselsdag til Sankt Hans, og er altså ½ år ældre end Jesus. Derfor går han forud for Jesus også aldersmæssigt. Men også ved at døbe mennesker i Jordanfloden. Og han døbte også Jesus. Johannes går i forvejen, baner vejen. Han repræsenterer altså meget godt, at vi venter i denne tid. Ja, i adventstiden venter vi. Vi venter på julens komme, vi venter på Jesusbarnets fødsel i Bethlehem. I kan selv se, hvordan de nederste rækker her i kirken bærer præg af denne ventetid.

Dér ligger alt, hvad der skal bruges til krybbespillet. I krybben ligger foreløbig en bamse – for Jesusbarnet er blevet væk. Det er en hel julekalender i sig selv at følge med i. Når 3. klasse af finde Jesusbarnet inden jul? Ja, for både en julekalender og – i endnu højere grad – et krybbespil skal ende godt. Krybbespillet skal ende med, at Jesus bare ER der. Selvfølgelig er han det.

Og vores Luciagudstjeneste i dag skal ende med, at lyset bare ER på vej. Både i form af lyset derude, hvor dagene meget snart bliver længere – OG i form af Jesusbarnet, solopgangen fra det høje, der vil besøge os. Han vil lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, han vil lede vore fødder ind på fredens vej. Amen.

Salmer:

21: [Dejlig er jorden](#)

87: [Det første lys](#)

74: [Vær velkommen, Herrens år](#)

0: Nu tændes tusind julelys (245 i Højskolesangbogen).